

Honfoglalók

Acélkék hajnal csillogott a
fölbárázdált föld fölött,
s ahol az ég a síkra hajlott,
sugárszempilláit
az ébredő nap fölnyitotta.

Akác-sor-árny alatt,
kicsiny dülőút távolán
szerszámos nép haladt
egy csattogó traktor nyomán.
Ficáncoló lovak, kocsik,
parasztok rajtuk, férfinép,
és kendős asszonyok néhány gyerekkel.
Szerszámok acélkék színén
villant itt-ott a fénylő reggel.

Így jöttek egyre közelebb.
Még nótaszó is érkezett
a szerte visszhangzó kerék-
és traktor-zörejjel felénk.
Milyen ünneplő nép lehet?
Csak jöttek.
Elöl a földet
szemlélte két öreg.

Elen a traktor puffogott.
Ült fönt a traktorista.
Szeme a fényt magába itta,
a hajnal bennecsillogott,
s fürkészve nézett szét a távolon.
Arcán bevésett nyugalom.
A kormányon tartotta két kezét,
és meg sem rezzent a kerék.
És vezette a munkás
a tegnapi summást,
földek proletár seregét.

Nyomában jött a kocsisor.
Rögtön meg is kérdeztem én:
„Honnan e szép nap reggelén,
s hová
ily ünnepélyesen?”
Ahány csak szólt, mindannyiszor,
mint acél, ha szikrát ver kován,
jókedv-szíkrazó szemmel és harsányan
felémfelelték valahányan:
„A földre!”

Hozzá a görbe
ostornyelével széles kört sodort
fönn egy öreg, s a szót ereszti:

„Dologra most megyen ki először,
a Petőji termelőcsoport.”

Hogy elhaladtak, néztem őket,
néztem keményre cserzett arcukat,
munkában edzett férfikat, pirosuló nőket,
s azon túl, amit egy-egy arc mutat:
a multjukat,

a multamat,
s mit ez magában eltemet:
vérem,

kis magyar népem:
történelmedet.

Mert már, amint ott mentek,
Petőji népét láttam,
Dózsa hadát néztem,
a sok, sok ezret,
aki e földért halt csatában.

S még ezreket látni véltem,
kik német-bajban, török-vészben
a magyar föld védelmében
hulltak el remény jelében.

S aztán még fűszálnyi-sokat,
nem csupán hősn-holtakat,
hanem, kik életükben
szolgálták e földet leghűbben.

Kik szolgálva jajt se szóltak,
a szél-szétfúttá porú holtak,
mind, mióta ez a nemzet
országot e földön szerzett.

És aztán, amikor megálltak
s a szekerekről földre szálltak
unokái sok mártír reménynek,
akiknek sorsában a vágyak
már beértek,
testvéreim a honfoglalásban,
akkor tudtam,

éreztem,

láttam:

Árpád honszerző népe állt ott,
amint megérkezett
egy ezredévi szolgaságból
a földre,
amelyért vérezett.